Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

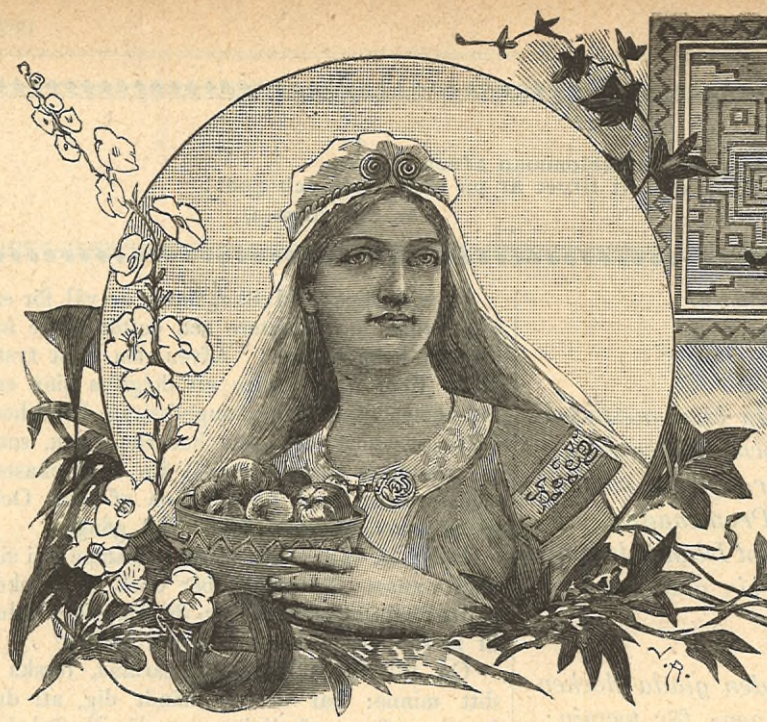

IDUN

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm. Gernandts Boktr.-Aktieb.

N:r 22 (232) Fredagen den 27 maj 1892. 5:te årg.

Prenumerationspris pr år:
Idun med Modetidning och kolorerade planscher ..... kr. 8: —
Idun m. Modet. utan kol. pl. » 6: 50
Idun ensam ..... » 4: —

Byrå:
Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr.
(Aftonbladets nya hus.)
Prenumer. sker i *landsorten* å postanstalt, i *Stockholm* hos redaktion.

Redaktör och utgifvare:
FRITHIOF HELLBERG.
Träffas å byrån kl. 12—1.
Allm. Telef. 61 47.

Utgifningstid:
hvarje helgfri fredag

Lösnummerspris 15 öre
(vid kompletteringar).

Annonspris:
35 öre pr nonpareillerad.
För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjadt tiotal stafv.
Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Drottning Louise af Danmark.

I dessa dagar firar som bekannt det danska konungaparet en betydelsefull och vacker fest i den lysande kretsen af närmare och fjärmare anhöriga och vänner; till Köbenhavn ha samlats representanter från Europas snart sagdt samtliga furstehus, och i hamnen vid Sundet gunga flaggsmyckade flottiljer från världens mäktigaste stater. Det är den femtioåriga dagen af ett lyckligt äktenskap, som där hugfästes, konung Kristian och drottning Louises guldbröllopsdag, som inträffade Kristihimmelsfärdsdagen den 26 dennes.

Nära vänskaps- och släktförbindelser förena vårt eget konungahus med det danska och påtinga äfven här hemma ett allmännare intresse för guldbrölloppet i Köbenhavn. Och detta intresse kan ej annat än ytterligare förstärkas af den känsla af brödrasamhörighet, som väl dock i grunden aldrig upphört att lefva äfven hos de skandinaviska *folken*. Prins Karl har med uppvaktning afrest till Köbenhavn och representerar vårt land under de pågående festligheterna.

Idun har därför också

ansett tillfället lämpligt att i veckans nummer meddela guldbrudens bild.

Drottning Louise af Danmark föddes i Kassel den 7 september 1817 under föräldrarnes — landtgrefve Vilhelm af Hessen och hans maka Charlotta — sommarbesök på deras gods i Hessen. Den 26 maj 1842 ingick hon äktenskap med prins Kristian af Glücksborg, som på den tiden tjänstgjorde som ryttmästare vid lifgardet till häst och nio år senare blef utsedd till tronföljare. Vid Fredrik VII:s död blef alltså Louise drottning af Danmark.

Hennes äldste son, Danmarks nuvarande tronföljare, är förmäld med Karl XV:s dotter, hvarigenom så att säga äfven Sverige kommit in i den talrika barnakrets, som nu närmast hyllar moderns hedersdag. Och med skäl kan det sägas, att det inbördes kärleksförhållandet mellan henne och hennes barn är det, som gifvit hennes lif dess rikaste innehåll. Som en tillgifven och klok hustru har hon stått vid sin gemåls sida, stödt honom med råd och dåd i mörka tider och delat hans lycka i de ljusa, men under allt

Gå ut i lifvet! Se, hvad vrångt där gifves,
Men när bland dy och grus du skåda fått,
Hur skönhetsblomman äfven trifves,
Tänk då, att lifvet är på både ondt och godt!

A. STRINDBERG.

detta ha hennes barns väl och ve legat henne närmast om hjärtat från den första dag, hon tog dem i famn; hon har offrat dem sina fiesta och bästa tankar, hon har älskat dem med en moders ömmaste kärlek. Men hon har ock fått en rik lön därför i deras genkärlek. Den hängifvenhet, med hvilken de alla äro bundna vid föräldra- och barndomshemmet, är sällsynt att träffa i borgerliga kretsar och än mer i furstarnes. Rysslands kejsarinnekrona, grekiskt konungaskap, den engelska tronföljdens lockande storhet — intet har kunnat försvaga denna barnakärleks innerliga glöd!

Men har ock makans och moderns glada pliktuppfyllelse så att säga utgjort hjärtpunkten i drottning Louises lif, har hon likväl funnit både tid och krafter för äfven andra intressen. Hon är hedersledamot af De sköna konsternas akademi, detta ej blott på grund af sin höga ställning. Det är en känd sak, att hon från ungdomen med intresse dyrkat målarkonsten, och ännu i sin höga ålder sysslar hon lifligt därmed. Många af sina släktingar och vänner har hon gladt med alstren af sin pensel och skaffat basarer och välgörande syften en extra intäkt genom gåfvor af taflor eller föremål, som hon dekorerat. Hon har också målat flere altartaflor, mest kopior, och skänkt dem till kyrkor rundt landet, som förut saknat sådana.

Vid sidan af målarkonsten lägger musiken i synnerhet beslag på drottning Louises intresse. Hon är närvarande vid nästan alla större konserter i hufvudstaden, och i sitt hem samlar hon omkring sig musikens utöfvare till intima små soaréer. En främmande virtuos kommer sällan till Köpenhamn, utan att bli inbjuden till hofvet och vänligt mottagen af drottningen. Hon spelar själf piano, och det är ett af henkäraste nöjen att deltaga i ett *à quatre mains* med någon duktig pianist ur hennes närmre eller fjärmre omgifning.

Drottningen utvecklar äfven, liksom vår egen landsmoder, en betydande verksamhet i välgörenhetens tjänst och till fromma för närliggande sociala intressen såsom förbättring af sjukas och svagas ställning och särskildt af mindre lyckligt lottade barns. Hon har i sin tid tagit initiativet till stiftandet af Danmarks diakonissanstalt, som nu utvecklat sig till en omfattande betydelse, och hon står personligen som beskyddarinna för en mängd asyler och barnhem, de där alltid kunna påräkna hennes nit och inflytelserika hjälp. Ett vackert drag, som ock må beröras, är det trofasta intresse, hvarmed hon omfattar alla, som höra eller hört till hennes eget eller hennes föräldrars hus. Hon släpper dem aldrig helt ur sikte, gör sig underrättad om deras omständigheter och villkor och är alltid glad att se och tala vid dem. Denna vackra egenskap har gått i arf till hennes barn.

Det danska folket är också med kärlek och vördnad nära fästadt vid sin drottning, och de hyllningar, som nu omskalla silfverbruden, ha helt visst en sannare och hjärtligare klang än många gånger bullret af de ovationer, som ägnas denna världens uppsatte.

Studentska.

Ung vår öfver gamla lärdomsstaden
Med spelande vind och solskenshåg.
I knopp stå kastanjerna, hela raden,
Och lifvet vimlar i Promenaden,
Där Fyris spränger mot Islandsdammen
Till glittrande skum sin gula våg.

Jag mötte just nyss den glada flocken
Från sista »pluggningen» för termin:
Sju unge män och så midt i skocken
En ljushyllt flicka, som bar på locken
Sin käcka, hvita studentskemössa
Så visst som hvar af de andra sin.

Nej, sannerligen — jag måste stanna
En smula häpen och vända mig om:
Då äro ju sagorna ändå sanna,
Att män och kvinnor ä' likadana ...
Nå, huru som helst, den vackra synen
Den täcktes mig väl, som här den kom!

Hon var så frisk som den unga våren,
Och kinden blommade äppelskär.
Att de ska finnas där, nog förstår en,
Men fåfängt sökte jag efter spåren
Af den där »bristande kvinnligheten»,
Som är på tal både här och där.

***Tänk**, om de komme ändå till slutet*
De gamla lärorna blott på skam!
Ett ögonblick, ett så snabbt förflutet —
Ett flickansikte, ett solomgjutet —
En spelande blick ur blåa ögon
Ha lockat sällsamma tankar fram.

Johan Nordling.

Den barnlösa.

»Åh! verkligen?» — »Icke ett enda?!!» — »Jaså, 3 år, och icke ännu?» — »Nej det kan då icke vara möjligt.» — »Tänk så ledsamt! Hvad er man måtte sörja öfver att ej hafva någon arfvinge,» o. s. v. i oändlighet.

Hvem känner ej till dessa och många andra dylika i tanklöshet framkastade frågor och utrop, som oftast uttalas, utan att dikteras af ett verkligt, sannt kändt intresse, men väl fastmer som ett slags nödfallsfyllnad i det tynande samtalet eller som första uppslag vid närmandet tränne kvinnliga varelser emellan, då man vanligen tar till det till hands liggande ämnet för att gifva bättre fart åt konversationens trögt flytande ström.

Ja, visserligen! Hvilket ämne är väl för en gift kvinna intressantare och outtömligare än det om hennes barn? Äfven den mest tystlåtna tinar upp, lockas att delgifva sina erfarenheter rörande barnauppfostran, hvad hon iakttagit, hört och sett hos sina barn, som ju mestadels (naturligtvis!) äro de klokaste, snällaste och mest försigkomna af alla. Och så är konversationen åter i full gång.

Bör i så fall valet af samtalsämne ej i sig självt anses förkastligt, bör dock så mycket större försiktighet iakttagas, då det gäller valet af *person*, till hvilken frågorna ställas.

Gå till dig själf, kära läsarinna, forska i ditt minne: har det ej händt dig, att du, kanske af omständigheterna därtill förledd, tillgripit som första bästa den frågan: »Huru många barn har Ni?» och fått till svar — en brännande rodnad, en fuktig blick, ett dröjande, lågmäldt: »Vi *hafva* intet barn.»

Har du ej känt dig till mods därvid, som om du ofrivilligt trampat på, tillfogat smärta åt en försvarslös varelse? Och dock gör sig så mången, som skulle anse det som den största hjärtlöshet att, gång på gång, endast för att stilla sin nyfikenhet, blotta och rifva upp ett omsorgsfullt förbundet sår, moraliskt taget skyldig till ett dylikt förfarande! Kunde blott den tanklösa hopen fatta eller känna ens hälften af det lidande, den barnlösa har att utstå, så mycket djupare som det måste lidas i tysthet!

»Den tyngste Sorg og Möda
Er den, som ingen ser;
Det verste Mein te Gröda
Er det, som inkje ter,
Aa, sæl er den, som klaga foer,
Og ventar Hjelp og Raad
Mot den, som löynleg draga foer
Og aattar Spot og Haad!»

Då upphörde nog också alla plågsamt närgångna frågor, allt det ogrannlaga gyckel, för hvilket den barnlösa nu ständigt är utsatt.

Hvem känner väl på förhand, om ej en fråga sådan som: »Månne icke er man bra gärna skulle vilja hafva en arfvinge?» åter rifver upp de dämmar, som det kräfts årslångt bemödande att uppföra för att hämma den vidare framfarten af en både hälsa och lycka undergräfvande sorg; hvem kan beräkna, att ej den i de flestes tycke oskyldiga frågan: »Huru många barn har Ni?» kommer ett af saknad och sorg ännu skälfvande modershjärta att flöda öfver vid tanken på ett barn, hennes enda, hon nyligen förlorat? För att ej tala om sådan ogrannlagenhet och brist på hjärta att för den barnlösa helt kort och kategoriskt förklara, att barnlösa äktenskap aldrig kunna förblifva lyckliga, hvilket jag engång hörde yttras till en ung kvinna, hvars enda, stora sorg just var, att hennes äktenskap blifvit utan frukt. Själf sörjde hon djupt däröfver, äfven för sin egen del, ty hon var innerligt fäst vid barn, men ännu så mycket mer därföre, att hon trodde, det hennes man, ehuru han visade sig lugn och nöjd med förhållandena, dock i djupet af sitt hjärta äfven kände samma saknad. —

Hvarför taga då de barnlösa icke upp fosterbarn, kan väl någon härtill invända. Ja väl! Det sättet tillgripes ju ock rätt ofta för att fylla tomheten, mången gång till lycka för den lilla stackare, som sålunda räddas

från att gå under i elände och fattigdom. Oftare skulle nog också upptagande af fosterbarn förekomma, såvida ej den till barmhärtighetsverket redan halft utsträckta handen förlamades af fruktan för, att ett upptaget barn aldrig helt och fullt skall kunna intaga den tomma platsen, utan att någon händelse under ett eller annat skede i dess lif möjligen kunde förbyta till självförebrående ånger den kärlek, som från fosterföräldrarnes sida borde kommit barnet till del.

Tager ett barnlöst par, hvilket man ej så sällan ser, till sällskap och leksak ett husdjur, vare sig hund eller katt, visst äro då åter ogrannlagenheten och taktlösheten framme med uttryck sådana som: »Ah! Se där, ha vi ju herrskapet X. med familj?» eller »Huru mår er herr son?» eller annat i samma stil. Den barnlösa må sluta sig inom sig själf huru mycket som hälst, alltid är hennes brist en nagel i ögat på andra, som genom s. k. goda råd, välmenta antydningar och beklaganden ånyo röra upp sorgen och kanske störa för långa tider det tillkämpade lugnet genom ett ögonblicks tanklöshet.

Här om någonsin behöfves en hög grad af finkänslig grannlagenhet för att ej göra hvad ondt är värre. I lyckliga kvinnor, som vunnit den högsta vinsten på lifvets lotteri, *varen barmhärtiga* mot dem, som ej få känna den renaste, den största af jordelifvets fröjder, modersfröjden!

K—a.

Min herre och man.

Jag satt i all ro framför min broderbåge och arbetade på en vacker tidningsportfölj, en gåfva ämnad min herre och man. Bredvid mig hade jag visserligen också en intressant bok liggande, i hvilken jag då och då tog en titt, om till fördel för broderiet vill jag lämna osagdt. Jag vet blott, att detta dubbla arbete till fullo sysselsatte mig. Midt emot mig satt min snälla svärmor med sin oskiljaktiga stickstrumpa och likaledes med en bok. Men i svärmorsåldern är en bok inte längre i stånd att helt och hållet fängsla läsarinnans känsla och tankar och låta henne glömma allt annat. Mamma slog också igen sin bok och lät blott de otröttliga strumpstickorna taktmässigt rassla mot hvarandra. Om en stund såg hon upp.

»Julia!»

»Hvad vill du, mamma,» for jag upp, tämligen förströdd, då jag ännu till hälften lefde med min romanhjältinna.

»Sade du inte i middags, att doktor Grubbe hade skickat er billjetter till operan?»

»Jovisst mamma, det har han gjort.»

»Ja, då tänkte jag, det kunde vara tid för dig att göra dig i ordning.»

»Är klockan redan så mycket?«

»Strax sex.»

»Åh, då brådskar det inte.»

»Inte? Otto är här i rappet, och då har du ännu inte gjort din toalett.»

»Gjort toalett? Hvarför skulle jag det, mamma?»

»Du kan väl ändå inte sätta dig på parkett i din hvardagsklädning!»

»I min hvardagsklädning — jo, bevars!» utbrast jag, road af den gamla damens förvåning. »Jag tar bara af mig förklädet, tar på min svarta spetsjabot, ett halsband, svarta handskar, de passa till alla kläder; solfjäder och kikare — och jag är färdig! På tio minuter är den toaletten klar.»

Men lilla mamma skakade med allvarsam min ogillande sitt hvita hufvud.

»Är du inte af samma mening som jag, kära mamma,» frågade jag leende.

»Nej. En hvardagsklädning är en hvardagsklädning och ingen passande dräkt för teatern.»

»Men klädningen är ju ännu riktigt snygg,» invände jag; »den sitter bra, ser inte alls sliten ut, och Otto — tro mig mamma — ser inte en gång, att jag inte är teaterklädd.»

»Ja, ja, det kan jag nog tänka; han är ännu alldeles för betagen i dig för att ge akt på din toalett; men låt nu också så vara, den tid skall komma, då han vill se dig väl klädd ej blott för sin egen skull, utan äfven för sina vänners, och då skall det väl förtryta dig, om han först behöfde göra dig uppmärksam på något, som hvarje fru är skyldig sin man och sig själf. Du lefver ändå med i världen och får göra du som alla andra människor, annars väcker du uppseende.»

»Hvad bryr jag mig om andra människor, bara jag är Otto till behag!»

»Det säger du nu, då du bokstafligen bara lefver för din kärlek; men så kan det inte alltid förbli. Det är ett stort fel, som låder vid de flesta unga fruar; hela världen är för dem ingenting, de ha bara en, sin herre och man, som de dyrka, och bekymra sig platt intet om sina medmänniskor, utan att betänka, att de göra sig löjliga därigenom. Och herren och mannen låter helt lugnt tillbedja sig, han är en mycket efterlåten härskare och inser tyvärr oftast för sent, *hur* efterlåten han varit.»

Jag skrattade. »Men mamma, Otto tycker ju om enkelhet, det vet du väl.»

»Mycket riktigt, jag sätter också värde därpå och skattar den äfven hos dig, mitt barn; men emellan det enkla och det opassande är en ofantlig skillnad. Hade du ingen annan klädning än den där hemmakjolen, skulle du nog känna det bittert och anse för en stor förödmjukelse, om dina bekanta skulle se dig med den.»

»Men mamma, jag afstår så gärna från att bli bekikad; jag går väl inte för toalettens skull på teatern.»

»Kära barn, förvexla inte begreppen; man går inte på teatern för toalettens skull, men man gör toalett, om man går på teatern; och bekikad blir du alltid i den enklaste som den elegantaste dräkt; det är nu så engång seden på teatern. Den där enkelheten i dina tänkesätt är en slags sport och alls inte att uppfatta som någon dygd; tvärtom är den en försumlighet mot din omgifning, och inte så litet bekvämlighet spelar också sin roll. Om du fortfar som hittills med den sporten, skall Otto snart stöta sig därpå.»

Jag hade stött armbågarne mot broderbågen och såg begrundande framför mig. Då föll min blick på klockan — $^1/_2$7! Med ett raskt beslut sprang jag upp och in i mitt rum. Så raskt hade jag än i hela mitt lif inte gjort toalett. Jag tog på mig min nya laxfärgade foulardklädning, en gåfva af Otto, ordnade mitt hår till en grekisk knut och hade jämt och lagom tid att knäppa ett armband om min handlofve, då jag hörde Otto fråga i rummet bredvid: »Är Julia inte färdig än?» Jag inväntade inte mammas svar, jag slog upp dörren och flög min herre och man i famnen.

»Min hjärtans älskling, är du färdig? Det är hög tid; jag har försenat mig en smula.»

Han gaf mig en kyss och sköt mig så ifrån sig. »Så vacker du är!»

»Säg Otto; klär mig foulardklädningen bättre än min hvardagsklädning?»

»Inte bättre, Julia, men på ett annat vis.»

Jag såg bort till min svärmor; hon log förnöjd och höll fram min kappa åt mig. Jag kysste henne på pannan och hviskade henne i örat: »Jag tackar dig snälla mamma för rådet; jag lofvar säkert att bättra mig. Mina medmänniskor skola hädanefter inte kunna beklaga sig öfver, att jag lämnar dem obeaktade för min herre och mans skull.»

Min toalett slog an och beundrades, det märkte jag väl; men jag såg också något annat, något riktigt märkvärdigt, jag såg — att min herre och man gladde sig däröfver.

Thesi Bohrn.

Från

lidandets och barmhärtighetens värld.

Några Stockholmsbilder

af

Cecilia Bååth-Holmberg.

För mången allvarlig svensk mans och kvinnas föreställning. står Stockholm hufvudsakligen som en tummelplats för öfverdrifna, hvarandra ständigt aflösande nöjen, icke alltid af bästa och renaste slag. Jag har äfven träffat mer än en utländing, som skarpt klandrat det »cancanlif», af hvars berusning den glada hufvudstadens innevånare tyckas fängslade.

Sanning ligger det otvifvelaktigt i dessa omdömen, men det är dock endast *en* sida af Stockholmslif, som af dem träffas.

Ty det gifves äfven ett beundransvärdt Stockholm — icke blott på grund af det vackra, som naturen och konsten hafva att bjuda, utan än mer af det goda, det uppoffrande, som lyckligtvis finnes, om det också icke är det första, som *synes*. Just därför är Stockholm icke blott landets tänkande hufvud, utan äfven dess klappande hjärta.

I Stockholm, liksom i andra storstäder, ligga lifvets motsatser hvarandra så nära; den resande, som beundrat det nya Stockholm vid Stureplan, Esplanad och Strandväg, skulle studsa, om han såge in i Södermalms kyffen eller i de usla hålorna i stadens andra utkanter.

För många af dem, som befolka denna nödens och brottets värld, äro straff-fängelset och »Grubbens gärde» i bokstaflig mening centralpunkterna, och af dessa torde det senare vara mera fruktadt än det förra.

Omkring dessa båda stora anstalter för de »elända», inrättade af stat eller kommun, gruppera sig dock en mängd smärre, hvilka för sin publik icke bli »inrättningar» — ett namn med en viss frånstötande klang — utan »*hem*».

Många af dessa hem hafva tillkommit på grund af rent enskilda initiativ, och många förestås ännu af enskilda personer samt helt och hållet frivilligt.

En del af dem hafva satt till sin uppgift att erbjuda skydd och huld åt de olyckliga, som redan fått en mer eller mindre tillfällig

bostad på statens straff-fängelse; andra åter arbeta på att upptaga dem, som kanske annars skulle blifvit gängse kunder i fängelserna.

Alla dessa skyddshärdar äro dock lika i ett: i driftkraften, som förlänar tålamod och styrka i detta stora, svåra arbete. I hvarje räddningshem, det må heta skyddshem för frigifna fångar, härberge för husvilla, Magdalenahem m. m., i hvarje sådant hem skall man, hur olika formerna och uppgifterna för öfrigt ställa sig, alltid möta samma anda: den rent kristliga barmhärtighetens, den som drifver människor med varma hjärtan och klara tankar att ägna lif och kraft åt den olyckliga, och som i en *sann* kristendom också framför allt ser den praktiska kristendom, som en gång blifvit så uttalad: »jag var hungrig, och I gåfven mig äta; jag var törstig, och I gåfven mig dricka; jag var husvill, och I härbergeraden mig; naken, och I klädden mig; sjuk, och I sökten mig; jag var i häktelse, och I kommen till mig.»

På ett mera kortfattadt, kärnfullt sätt har aldrig den välgörenhet blifvit skildrad, som på en gång är så sannt kristlig, emedan den är sannt mänsklig, emedan den har tanke och öga samt en hjälpsam hand ej endast för själens nöd, utan för allt det, som kan pina en människokropp.

Dessa »hem» äro ej yttringar af en planlös, så att säga lösryckt, välgörenhet, hvilken ofta verkar emot sitt eget syfte; de äro framkallade af behofvet och sträfva med allvar och nit att fylla ett hvart den uppgift, som blifvit det förelagd.

Det har blifvit förespådt, att en tid skulle komma, »då vi icke ha så många hem och asyler som nu, af den orsak att vi icke längre ha några drinkare, fallna kvinnor och lösdrifvare att fylla dem med. De skola blifva obehöfliga och upphöra af sig själfva — alldeles som den lame bortkastar sina kryckor, då lifskraften återkommer till hans lemmar och han märker, att han kan gå ensam och upprätt utan det stöd, han förr icke kunde undvara.» Och detta skall ske, har det vidare blifvit sagdt, då lagstiftaren mera utgår från principen att *förebygga* det onda genom att i tid taga hand om de *unga*.

Om ock en stor sanning ligger häri, tror jag dock för min del, att detta »tusenåriga» rike skall låta vänta på sig i tusen år, ty om lagar och skolor bli än så förträffliga och rättvisa, skola de dock aldrig kunna upprycka denna det ondas brodd, som gömmes i hvarje människohjärta, lika litet som de skola kunna borttaga den mångfald af frestelser, för hvilka äfven den bäste och den lyckligast lottade kan duka under.

Hvad vi t. ex. nu i våra dagar hafva för ögonen är, att brottsligheten är i tilltagande just inom det yngre släktet, att själfmordens antal inom samma ålderskategori äfvenledes tillväxer, att trots stigande upplysning och arbete för religiositet en häpnadsväckande fräckhet, råhet, förakt för människors lif och egendom utbreda sig, och att sålunda vi på grund af allt detta hafva i närmaste framtid att vänta, det talrika människor *måste* komma att befolka våra straff-fängelser.

För närvarande således är det allt för tidigt att ens tänka på ett bortkastande af dessa »kryckor», snarare måste man innerligt önska deras antal ökadt liksom ock understödet åt dessa verkliga lifräddningsanstalter. Men för att detta skall ske, kräfves det människor med hjärta för nöden samt med tro på och intresse för dessa asylers välsignelserika arbete. Ett dylikt intresse och en dylik tro kan man visserligen ej läsa sig till; de vinnas endast genom direkt besök i asylen eller genom deltagande i dess verksamhet; men kanske kan ett skrifvet ord åtminstone hos en och annan väcka en önskan att personligen göra denna bekantskap, lika mycket värd som allt det sköna vår hufvudstad har att bjuda på — ja, långt mera, ty när det senare i de flesta fall äger endast eller öfvervägande intelligensens skönhet, är den förra präglad af hjärtats sanna, ovanskliga fägring och skänker därför ock en helt annan, varaktig värme, lifsglädje samt håg att själf verka i »kärlekens tjänst», äfven om man ej fått till sitt lifskall att *direkt* arbeta i en eller annan asyl, väcker lust att vara en hjälpare, om ock på afstånd och så att säga i reserven.

De hem, om hvilka jag i all korthet ämnar berätta, äro — delvis — från början inrättade af kvinnor för kvinnor och förestås helt naturligt af kvinnor. Sedan apostlarnes dagar har det kristliga barmhärtighetskallet företrädesvis kommit på kvinnans lott; den katolska religionens kvinna äger häri sin största styrka; men ej häller protestantismen är blind för denna kvinnans särskilda uppgift, ej häller den saknar sitt »confrèrie de la charité». Själfve den gamle Luther hyste stora tankar om kvinnans rent *praktiska* duglighet i detta hänseende: »de kvinnor, som älska gudsfruktan, pläga också hafva egna gåfvor att trösta andra och lindra deras smärtor, och kvinnornas tilltal beveker lättare människan än mannens . . . Denna benägenhet för att förbarma sig öfver medmänniskor har kvinnokönet i långt högre grad än männen.»

Dessa den gamle reformatorns ord bevisa sin sanning i våra dagar, ty för denna frivilliga och åt de elända riktade kärlekstjänst hafva goda kvinnor i vår hufvudstad ej dragit sig undan. Säkert skola deras medsystrar i Sveriges vida bygder skänka dem både sin sympati och sitt bistånd.

En rösträttsförenings-soaré.

Bref till Idun.

London i maj.

Det torde måhända vara några af Iduns läsarinnor bekant, att sir Albert Rollits motion om parlamentarisk rösträtt för kvinnor var före vid parlamentet den 27 april och föll med en majoritet af 202 röster mot 183.

Dagarne förut offentliggjorde mr Gladstone i ett bref till mr S. Smith sina skäl att för närvarande rösta mot förslaget, framhållande hufvudsakligen följande: att Englands kvinnor ej vore nog *allmänt* intresserade för rösträtten, hvarför frågan ej förlorade på att hvila några år, medan Irlands Home Rule m. fl. brinnande frågor fingo sin lösning; att sir Albert Rollits motion ej vore rättvis, emedan den utesluter den gifta kvinnan, samt tillägger några vackra ord, om att kvinnligheten måhända skulle förlora på ett intresse för medborgerliga förhållanden, hvilket skarpt kontrasterar mot hans eldiga uppmaningar, nyligen gifna till kvinnor, att uppbjuda all sin förmåga för det liberala partiets framgång. Och under tiden är hans hustru *president* för den stora »Women's Liberal Federation», hvilket hon sannerligen ej kunde vara utan politiska insikter.

Efter dessa inledande ord vill jag nu gifva en kort beskrifning af en soaré, till hvilken jag för ett par dagar sedan var inbjuden af Central National Society for Womens Suffrage. Föreningen för akvarellmålare (»The Institute of Painters in Water Colours») hade öppnat sina vackra, rymliga salar vid Piccadilly för en talrik publik, som infinner sig därstädes mellan kl. 8 och 9 på aftonen.

Som vanligt tillfrågas man vid ingången till första salongen om titel och namn, hvilka ljudligen annonseras af vaktmästaren. Vi hälsa därpå på en af värdinnorna, den berömda talarinnan mrs Wynford Philipps. Längsmed rummets fönstersida är buffeten anordnad, och här serveras té, kaffe, tébröd och tékakor samt lemonad.

Vi begagna nu tillfället att taga i betraktande några af de vackra taflor af årets utställning, hvilka fylla väggarne i alla de stora salongerna. Som bekant står akvarellmålningen mycket högt i England, och många utmärkta alster af denna konst finnas utställda här.

Och så måste vi beskåda gästerna något, hvilka ungefär till två tredjedelar utgöras af damer. Här, liksom på dylika tillställningar i England, ser man den märkvärdigaste blandning i toalettväg. Alla grader, från de enklaste promenadkostymer — med flor, hattar och kappor — till de elegantaste supétoaletter, äro representerade. Mer än vanligt förekomma dock kanske promenaddräkterna, ty här äro många »businessladies», många hårdt arbetande kvinnor, som sätta sig öfver sådant som aftontoaletter, under det dock de förnämsta förkämparne för kvinnofrågan uppträda i sådana dräkter, ytterst eleganta och smakfulla.

Kl. 9 tar aftonens underhållning sin början med en ganska bra utförd trio af Gade, och därpå uppträder parlamentsledamoten mr Haldane i ett längre föredrag. Han är en af frågans ifrigaste förkämpar och hade ämnat inlämna till pågående parlament en vidlyftig och mycket liberal motion om kvinnlig rösträtt, men återtog densamma, då det ansågs, att sir Albert Rollits förslag skulle ha mera framgång för sig.

Han ger en öfversikt af rösträttsfrågans närvarande ståndpunkt, framhållande, hur dess vikt ständigt erkännes allt allmännare och kännes allt djupare, samt vidrör diskussionen vid parlamentet, hvilken — jämte den låga pluraliteten — bevisar, hvilka ofantliga framsteg saken gjort på senaste tider. Han uppmanar varmt de närvarande att kraftigt i ord och handling visa sitt intresse och klart ge tillkänna, hvad Englands kvinnor vilja, ty, säger han, »after all, Parleament is like Providence, helping those who wand to help temselves» (när allt kommer omkring är parlamentet likt försynen, i det det hjälper dem, som vilja hjälpa sig själfva).

Härpå följer ett sångnummer, utfördt af en ung dam med ej synnerligen framstående röst, och därefter en »Recitation» af mrs Wynford Phillips, en konst, som hon studerat och ämnat slå sig på, samt hvilken nu kommer henne väl till pass i hennes uppgift som talarinna. Det är en starkt tecknad dikt hon med lif och värme återger, framhållande åtskilliga samhällets skuggsidor i jämnbredd med rikedom och glans. En underbar röst med ett register från den djupaste alt till hög sopran och ett synnerligen själfullt och dramatiskt föredragande utmärker mrs Philipps. Lägg därtill, att hon är omkring 28 år, en skönhet af en nästan orentalisk typ, full af eld och hänförelse — och man kan förstå den ofantliga framgång denna kvinna haft för den sak hon förfäkar.

Därefter följer ännu ett sångnummer och så ett liffullt och intressant föredrag af en af de komiterade damerna. Efter ett violoncellnummer uppträder mr Frank Smith — »excommissioner» af Frälsningsarmén — som i ett längre tal, fullt af humor, ger full rättvisa åt rösträttens utsträckande till kvinnor och betonar starkt, hur väl det behöfves att dessa bevaka sina intressen och ha ett ord med i valet af stiftare till de lagar de ha att lyda lika väl som männen.

Härefter kommer aftonens glanspunkt, mrs Wynford Philipps tal. Hon är så vacker, där hon står på den upphöjda estraden med de ljusa fina akvarellerna på väggen bakom, och hennes eleganta dräkt har just de färger, som bäst passa hennes mörka, welska typ. Ögonen gnistra i kapp med de kvickheter hon framsäger, munnen med det tjusande leendet uttalar ord, som öfvertyga, därför att de äro uttryck af den djupaste och sannaste öfvertygelse. Hennes man är parlamentsledamot för en provins i Skotland och lika hängifven liberal som hon själf. Hon har 2:ne små duktiga och väluppfostrade barn samt ett förtjusande och väl styrdt hem i London.

När mrs Philipps slutat sitt inspirerade föredrag, lämna vi sällskapet, ty vi ha ej lust att höra en vanlig talare eller talarinna efter — »den nya tidens Jeanne d'Arc», som en hänryckt åhörare kallar henne.

Anna Fleetwood-Derby.

Sen till, att *Idun med Modetidning* finnes hos alla edra bekanta!

Iduns panoptikon.

Det skall vara i dessa dagar som *fröken-reformen* kan fira sitt 25-års jubileum, har jag nyligen läst i en tidning, dock utan något tillägg, att anstalter gjorts, genom bildande af en komité eller på annat sätt, för ett värdigt och allmännare högtidlighållande af dagen. Det är kanske därför att somliga icke komma ihåg och andra icke vilja komma ihåg den — såsom det hette på gammalsvenska — »nedriga» ställning, hvari icke adelsfödda ogifta fruntimmer förut befunno sig. Gränslinien var så skarpt uppdragen, att oaktadt alla försök från så kallade vederlikars, högre embetsmäns, sida att få sina ofrälsedöttrar titulerade fröknar detta aldrig lyckades, lika litet som från de familjers, där fadern väl var ofrälse, men modern född grefvinna eller friherrinna. Ansatserna i denna riktning blefvo till och med vanligen föremål för åtskilligt skämt och spe. Man brukade t. ex. med mycken gamman citera ett uttryck af hr Svante Hedin till en af döttrarna i en grosshandelsfamilj L. här i Stockholm, hvilka på grund däraf att deras mor var född grefvinna E. hade antagit fröken-titeln. En af dem berättade för hr Hedin om sin balkonversation med någon grufligt intressant ung herre och huru han bland annat frågat, hvad *fröken* tyckte om sista pjäsen. — »Nå», afbröt hr Hedin, »hvad svarade *mamsell* L.?»

Ingen reform, ja ingen revolution mer än Gustaf IV Adolfs afsättning, har gått så lätt att genomföra som denna, men man skall ändock ej föreställa sig, att det skedde utan motstånd. Den, hvilken har hufvudsakliga förtjänsten därom, nämligen Aftonbladets d. v. redaktör doktor Aug. Sohlman, hade gjort en mycket betänklig restriktion, då han yrkat, att »alla bildade och välkända» fruntimmer skulle betitlas fröknar. Följaktligen, åt den som fick heta mamsell, sade man med detsamma, att hon var antingen obildad eller illa känd... Domsrätten i ty fall befanns snart vara omöjlig att utöfva, och helt visst gjorde man klokast i att icke göra en partiel reform, utan taga det revolutionära steget fullt ut med detsamma. — Jag menar icke härmed, att denna princip *alltid* är den bästa, men i närvarande kasus var den det nog. Men frågar man sig, hvarför *denna* jämnlikhetsform gick så lätt, under det att en annan, Nireformen, synes omöjlig, så ligger svaret nära till hands: den ena var en reform uppåt, den andra anses af de flesta för neråt. Om man skulle försöka att såsom allmänt tilltalsord införa benämningen grefve...? det är visserligen tvåstafvigt, men skulle halka lätt fram ändå och förmodligen höras med nöje.

* * *

Herrskapet har naturligtvis varit och sett Arppe'ska teatersällskapets föreställningar? Jag med, och sparar icke på mitt beröm öfver de finska konstnärernas öfverlägsna och för oss stockholmare i en helt ovanlig tonart hållna spel. Men det är icke med detta, som jag vill sysselsätta en benägen uppmärksamhet, utan ber jag få plats för en i Idun måhända kättersk, men oförgriplig mening rörande ett par af de finska styckenas tendens i ett visst fall, nämligen just kvinnofrågan.

Det vill synas, som om brytningarna på detta fält vore vida skarpare där borta i Finland än hos oss. Så aflägset vi än ha den olägenheten att ligga från Europas alla mänma kulturcentra, så har dock strömmen väster och söderifrån haft tid att längre befrukta våra marker än de finska bygderna. Däraf har följden blifvit, att denna ström mera *jämnt* genomsilat landet med alla dess trakter och alla dess klasser än det mera svåråtkomliga Finland. Med andra ord, kontrasterna mellan gammalt och nytt i uppfattning och idé-väg äro hos oss icke på långt när så bjärta som där, hvarest det nya slagit in som en stormvåg och hos dem, som nåtts däraf, våldsamt och med ens uppryckt med roten allt det gamla traditionela, under det att den stora mängden i det inre landet bevarat detta gamla fullkomligt oberördt. — Idun har redan berättat för sina läsarinnor utom Stockholm innehållet af »Bakom Kuopio», och jag behöfver därför endast med några få ord påminna därom.

Konflikten bildar sig här mellan den gamla uppfattningen af kvinnan såsom skapad och bestämd uteslutande för hemmets värld och till underdånighet för mannen och den moderna om hennes fullständiga likställighet med honom. Den förra uppfattningen behärskar den lilla landtprästgården och dess grannar »bortom Kuopio» samt drifves i synnerhet till sin spets af den med dottern i huset förlofvade adjunkten; den senare rycker in med flygande fanor och klingande spel i gestalten af en ung hufvudstadsdam, utrustad i författarens mening med alla de högsta fullkomligheter, till hvilka hör icke blott att kunna röka, småsvärja och sjunga »skojfriska» visor med studenter, utan äfven att i olika ämnen deltaga i kvinnoklubbens debatter och baka sockerkringlor efter bättre recepter än prostinnans förlådrade kokbok lärt denna. — Pastorsadjunkten, en bornerad, egenkär och oborstad drummel (jag ber om ursäkt för uttrycket!), är groft karrikerad, de beskedliga landsortsborna äro det en smula finare; men jag vågar påstå, att den, som blifvit det — mot förf:s egen mening — allra mest karrikerade, det är den unga Helsingfors-damen själf.

Ty skall *detta* vara typen för tidens kvinna, sådan hon skapas genom de moderna emancipationssträfvandena, då fruktar jag allvarsamt, att hon själf blifver ganska illa ställd i lifvet, när hon hunnit öfver de första illusionernas tid. Hvad som är säkert, det är att bland männen, hvilka ju ändock få räknas med så länge, endast ganska få skola finnas benägna — trots de i hushållsskolan förvärfvade talangerna — att välja till sitt lifs följeslagarinna en ung dam, hvars talanger i öfrigt äro af en så mångsidig art. Skulle det nu verkligen vara så, att kvinnornas uppfostran vore bestämd att gå i denna riktning, då vet jag ej annan råd än att de själfva taga ihop med männens för att få äfven dessa att passa in i den ideala framtidsgemenskapen.

Men lyckligtvis *är* det icke så illa. Den moderna andan har i vissa fall och synnerligast i vissa större städer kunnat slå öfver i en del ytterligheter af mindre välbetänkt art. Men när de unga damerna en gång väl bli gifta och om de då få en förståndig man, så korrigera sig nog öfverdrifterna af sig själfva.

* * *

Hvad som ända hittills icke visat sig vara det lyckligaste medlet att leda kvinnofrågan in på rätta stråten, det är de s. k. kvinnokongresserna. Den allra nyaste af dessa har just nu i månaden hållits i Paris och såsom deltagare däruti från Sverige nämna de franska tidningarna doktor Ellen Fries, hvilken äfven, om jag ej irrar mig, representerade oss vid kongressen 1889. Det torde möjligen hända att fröken Fries* offentliggör sina intryck från detta möte, och jag vill hoppas, att de skola befinnas angenämare, än hvad man kan spörja om kongressen uti de franska tidningarna, hvilka i allmänhet ej behandla densamma med mycken sympati. I alla händelser tyckes enigheten eller sammanjämkningen af olika meningar ha varit mycket svår att uppnå, och både ordföranden, som var, tror jag, den energiska och om kvinnosaken varmt öfvertygade m:lle Maria Deraisne, och sekreteraren skulle haft ett minst lika besvärligt göra som vid det stormigaste möte af bara karlar.

För min ringa del betviflar jag, att Paris är rätta platsen för detta slags kongresser, och öfverhufvud att Frankrike i det fallet erbjuder någon lämplig jordmån. Det är svårt att på allvar orda om det svagare könets »slafveri» i ett land, där faktiskt, med eller utan lagstiftningens medlankomst, kvinnornas inflytande är så godt som allsmäktigt, och där tillika, långt före de flesta andra länder, öppnats för dem praktiska och lönande verksamhetsfält. Men fransmännen uppfatta hela saken på ett annat sätt än efter den anglo-amerikanska metoden, som till hufvudsaklig del går igen hos oss, och de kunna omöjligt fördraga, att se det kvinnliga, i ordets gamla mening, bortläggas eller underordnas för det ny-kvinnliga, i emancipationsmening. Utan tvifvel göra de sig härvidlag skyldiga till mycket stora fördomar, som till en del grunda sig på ett slags tradition om t. ex. något visst löjligt, som följer med *femmes savantes*, lärdt folk i stubb, en tradition som i sin ordning nog hade vissa grunder för sig vid den tiden den uppkom, och som isynnerhet fastslogs genom Molières elaka satir. Men på samma gång vi påminna om Moilère, fordrar rättvisan att nämna en af dennes samtida, eller så ungefär, nämligen Fénelon, den berömde prelaten hvilken för tvåhundra år sedan utgaf sitt arbete om »flickors uppfostran», hvilket antagligen var riktadt just emot Molièrs några år förut skrifna *»précieuses ridicules»*. Fénelon framhöll i sin bok, som väl förtjänar att läsas äfven i vår tid, att ingenting var mera försummadt i Frankrike än den kvinnliga uppfostran, och bevisade, att okunnigheten alldeles icke är något skyddsvärn mot hvad man på den tiden kallade »frivoliteten». Det program, som han framställer, och hvilket går ut på att visa den moraliska och sociala nödvändigheten af att höja kvinnans värdighet och genom utbildningen af hennes intelligens och känsla väpna henne för en större frihet, skulle väl icke nu för tiden anses tillfylles, men det lade i alla fall grunden till den byggnad, hvarpå ännu vår tid arbetar, utan att ha hunnit till visshet om, huru den rätteligen bör afslutas. — Emellertid funnos äfven på den tiden de, som gingo mycket längre än Fénelon, ty uti ett arbete redan från år 1672 af en viss Poulain de la Barre finnas ungefär alla den moderna emancipationens grundideér framställda. »Om», heter det däruti, »man skulle finna det lustigt att se en kvinna undervisa i vältalighet eller medicin, utöfva polismyndighet, hålla tal inför domstolarne såsom advokat, skipa rättvisa, anföra en armé, så beror detta endast på vanan; man skulle vänja sig vid detta såsom vid allt annat.»

Det gifves intet nytt under solen!

* Fröken Fries har ej deltagit i kongressen. De franska tidningarna misstaga sig. Red.

Mycket, mycket mera än för kvinnokongressen intresserar sig Paris i denna tid för den härliga våren och sin oförlikneliga Boulogneskog. Modet är nu för damerna att där alltid göra en morgon- eller förmiddagspromenad. Redan kl. vid 9-tiden börja amazonerna komma: hertiginnan d'Uzès i full galopp och åtföljd af en hel generalstab, grefvinnan de Castellane, grefvinnan de Clermont-Tonnerre, som räknas för stora världena djärfvaste ryttarinnor, prinsessan de Cystria med sitt spann, som hon själf kör, prinsessan Ghika, baronessan Adolphe de Rothschild, bankiren Bischoffsheims fru — alla dessa höra till de morgontidiga. Efterhand komma de öfriga habituéerna till häst, i stora eller små ekipager, men som alltid köras af dem själfva. Och alla, äfven de som icke alls höra till samma »värld», känna hvarandra till utseendet; man ser, man ses, man talar (en smula illa) om andra, man blir själf föremål för detsamma, man visar sina nya toaletter och bemärker andras...

Så går det ju till öfverallt för resten. Endast att skådespelarne äro dyrbarare kostymerade här än annorstädes, *mise en scène* ståtligare och lifligare, dekorationen ojämförligt mera praktfull. Och roligt är det att se, när man har tillfälle därtill.

Renholm.

När grosshandlaren förlofvade sig.

Novellett för Idun

af

Elin Ameen.

(Forts.)

»Vill du inte komma ut en stund? Arvid är där ute och vill gärna träffa dig. Det är litet fråga om en ingeniörsplats på ett bruk i Norrland, och då vet du nog, hvad han vill.»

»Men jag vill Arvid ingenting,» svarade Gerda retligt, »jag vill bara vara i fred.»

Modern satt tyst en stund.

»Vill du honom ingenting,» sade hon därefter på sitt stilla, osäkra sätt, »så får du säga honom det förr eller senare. Han tror nog ännu, att leken, ni lekte som barn, skall bli allvar.»

»Skola då alla människor plåga mig med Arvid och de där barnsliga dumheterna. Jag tycker sannerligen inte, att en utfattig karl med två tomma händer är ett så eftersträfvansvärdt parti, att man behöfver kasta sig i armarne på honom.»

»Jag trodde, du höll af Arvid,» invände modern tvekande, »men nu tror jag, att där är någon annan.»

»Fråga mig inte, mamma,» sade Gerda i vänligare ton, »jag vet ingenting själf — jag är inte heller mig själf i dag — jag bara hör valstoner i öronen, ser ljus i blixtrande kronor kasta underbara reflexer på brokiga mattor och dyrbara tyger — o, låt mig drömma bara i dag — om det aldrig blir annat än en dröm!»

Modern aflägsnade sig, utan att säga något, men innan hon hann till dörren, ropade Gerda efter henne:

»Du är väl inte ledsen på mig mamma?»

Modern gick åter fram till henne. I det svaga, fladdrande skenet från en lykta på gatan under fönstret kunde hon ej urskilja dotterns drag, endast konturerna af hennes hufvud och gestalt. Hon for smekande med handen öfver det efter balfrisyren mer än vanligt burriga håret och sade stilla:

»Gud välsigne mitt barn, hvart i världen du än går.»

Gerda tryckte en häftig kyss på moderns hand, men sedan denna gått och hon blifvit ensam, brast hon i gråt.

* * *

Fjorton dagar efter balen reste grosshandlaren bort. Intet anmärkningsvärdt hade passerat, han hade snarare undvikit Gerda, och hon å sin sida hade varit i ett febrilt tillstånd och i hemmet visat en alldeles ny sida af retlighet och dåligt lynne, som förut aldrig försports hos henne. Mellan Hedvig och Gerda rådde fortfarande ett spändt förhållande, och deras förtrolighet hade helt och hållet upphört.

Att grosshandlarn reste bort var inte heller något anmärkningsvärdt. Han gjorde ofta affärsresor, och det var ingen hemlighet, att han denna gång ämnade sig till Norrland för att afsluta underhandlingarna om köpet af ett bruk.

Några dagar efter hans bortresa stod där emellertid en morgon i stadens tidningar att läsa en notis, som icke väckte det allra minsta uppseende inom affärsvärlden, men desto mera inom grosshandlarns umgängeskrets och särskildt bland den kvinnliga delen däraf. På första sidan stod:

Förlofvade:
Oskar Brunner
Elin Andersson
Stockholm. Granfors prästgård.

* * *

Mot vanan var Sigrid Åberg den första på kontoret den morgonen. När Hedvig kom därnäst, satt Sigrid lugnt och räknade ihop siffror i en kassabok och såg alldeles obesvärad ut. I detsamma fick Hedvig sikte på dörren, som ledde från yttre kontoret in till de kvinnliga kontoristernas rum. Där stod med stora bokstäfver med krita skrifvet:

Voi che entrate lasciate ogni speranza.*

Hedvig, som förut inte hade mycket färg i sitt ansikte, blef dödsblek af vrede.

»Hur vågar du — tag genast bort det,» — utbrast hon, »tänk, om någon af herrarne kommit och fått se det...»

»Å, de begripa inte italienska och ha inte en aning om Dante,» svarade Sigrid föraktligt.

»Kanske lika mycket som du,» genmälde Hedvig, ty hon hade starka misstankar, att Sigrids kunskap i såväl italienska som Dante inskränkte sig till detta enda citat. »Emellertid stryker du genast ut det — hör du *genast!*»

Sigrid, som i grunden hade stor respekt för Hedvig, lydde, ehuru motvilligt.

Strax därefter kom Gerda, sakta, nästan smygande; all tvärsäkerhet, allt trots, som hon haft i sitt väsen ända sedan balaftonen, voro som bortstrukna.

Tyst satte hon sig på sin plats och började sitt arbete.

»Det var grufligt, hvad ni äro muntra och tystlåtna i dag,» utbrast slutligen Sigrid, som ej längre kunde tiga och dessutom njöt af en viss skadeglädje och ville ha »händelsen» fram på tapeten.

Hedvigs och Gerdas blickar möttes, den förras forskande, litet ironiska, den senares skygga, nästan bedjande, och Hedvig såg, att Gerda kämpade mot sin gråt.

Har hon verkligen tagit det så hårdt, tänkte hon, jag trodde det var bara en fantasi — inte en stor kärlek med dess kval och bitterhet.

Och Hedvig böjde sitt ansikte djupare ned öfver sin bok.

Gerda kastade plötsligt pennan ifrån sig, snurrade om på den höga skrifstolen och gick hastigt in i toalettrummet.

Hedvig kämpade en kort strid med sig själf, men därefter lade också hon bort sin penna och följde Gerda.

När den nyfikna Sigrid en bra lång stund därefter tittade varsamt in i toalettrummet, fick hon se de båda flickorna med armarne slingrade om hvarandra och den yngres ljuslockiga hufvud mot den äldres axel.

»Lika ömt som rörande,» beskref Sigrid det sedan.

Men nu visste Hedvig, att det inte var någon hopplös kärlek Gerda begrät, utan att hon grät bort alla de stygga, fåfänga tankar hon gått och burit på, sedan balen med allt sitt berusande gift smugit sig in i hennes ådror, förvillat hennes förstånd och besudlat hennes hjärta, förbittrat hennes lynne och kommit henne att bli elak i hemmet och att stöta sin barndomskärlek från sig — Arvid, den ende, som brydde sig riktigt om henne. Hedvig tröstade henne och trodde, att allt nog skulle reda sig och bli bra med tiden. Men om sig själf sade Hedvig inte ett enda ord.

Fru Bergström hade fruntimmers-kaffebjudning. Den lilla komfortabla våningen var fylld med gråhårsmatronor, medelålders damer, unga, blomstrande flickor. På divansbordet i förmaket prunkade kaffebrickan med den *äkta* silfverkannan, sockerskålen och gräddkannan. De gammaldags kaffekopparne af *äkta* ostindiskt porslin, fru Bergströms stolthet, voro framtagna dagen till ära, och brödkorgarne voro rågade med hembakadt småbröd.

I början var stämningen något tryckt, men efter andra kaffekoppen löstes tungorna, och snart hördes ett virrvarr af röster, som snart blefvo allt ifrigare och mera högljudda.

Ämnet, som från alla håll afhandlades, var grosshandlar Brunners förlofning.

Hvem var den okända med det plebejiska namnet Elin Andersson?

Uppgifterna härom voro mycket olika. Någon påstod sig ha hört, att hon var en bodfröken från någon småstad, som grosshandlarn låtit få uppfostran under ett par år i Norrland. En annan visste alldeles säkert, att hon var värdshusjungfru med mycket betänkliga antecedentia. En tredje hade hört, att hon verkligen var dotter till en prest Andersson i Granfors socken, men utan all bildning, en riktig bondlolla, kunde inte spela piano eller läsa »språk».

(Forts. o. slut i nästa n:r.)

* I, som träden in, låten hoppet fara.

De läsarinnor,

som ändra vistelseort för sommaren, och hvilkas prenumeration å Idun ej utsträcker sig längre än till den 1 juli, torde göra bäst i att före afresan förnya prenumerationen för att vara säkra om att få den löpande årgången fullständig.

Kvinnlig simkonst.

Ett blad ur dess svenska historia

af **H. H.**

(Forts. o. slut fr. föreg. n:r.)

Borg hade sålunda brutit isen. Man började medgifva, att simöfningarna kunde vara af nytta äfven för våra flickor, att det ej var någon naturlag, som för dem försvårade inhämtandet af konsten, samt att de t. o. m. kunde nå samma skicklighet däri som gossarna. Resultatet af denna förändring i opinionen såg man snart i hufvudstaden, där 1847 i Mineur lilla anspråkslösa, vid Riddarholmen belägna badinrättning för fruntimmer simundervisning började, så godt det knappa utrymmet medgaf, att meddelas af Nancy Edberg, vår första simlärarinna. Sedan hon 1851 emottagit magisterkransen — en af de första kvinnor, som i detta afseende vågade följa Manillaflickornas exempel — utverkade hon sig efter många svårigheter kongl. maj:ts tillstånd att inom flottans område vid Kastellholmen i Stockholm anlägga en egen simskola för fruntimmer. Men då hon saknade nödigt kapital till planens realiserande och en förlagsman ej stod att finna, måste ett bolag bildas, som åtog sig det ganska dyrbara företaget. Här finna vi direktor Borg kraftigt verkande för sin älsklingsreform. Resultatet blef att 1859 en prydlig bad- och siminrättning för fruntimmer stod uppförd vid Kastellholmen, vår första större kvinnliga simskola. Den hade kostat ej mindre än 18,000 kronor. Men på grund af flera missgynnande omständigheter bar sig ej företaget, och 1869 stod man inför valet att stänga anstalten eller bilda ett nytt bolag, som för en summa, motsvarande det gamla bolagets skuld, ville öfvertaga inrättningen och fortsätta dess verksamhet. Bland inbjudarne till teckning i det nya bolaget möter oss ånyo Borg. Likaså står hans namn främst bland dem, som hos kongl. maj:t samtidigt söka tillstånd att flytta simskolan till en mer centralt belägen plats med friskare vatten, hvartill man utsett Skeppsholmsstranden vid Skeppsholmsbrons södra ända. Ansökningen bifölls, det nya bolaget konstituerade sig, inköpte simskolan och flyttade den till den nyförvärfvade platsen, där den ännu ligger kvar. Under alla dessa hårda år, då den kvinnliga simundervisningen i hufvudstaden, ännu en späd planta, först måste hårdt kämpa för att förvärfva och sedan höll på att förlora den viktigaste förutsättningen för sin tillvaro, nämligen en ändamålsenlig lokal, stod städse Borg bland dess förnämsta försvarare, offrande tid, krafter och penningar för den goda saken.

Kom så en tid af gynsammare förhållanden. Under hela 1870-talet gick det simskolan väl, elevernas antal växte, stadens alla folkskoleflickor fingo på kommunens bekostnad besöka den, promotioner höllos med ända till 11 magistrar, och Borg hade nu glädjen att såsom promotor bekransa äfven ickedöfstumma simmerskor.

När sedermera Stockholms kommun 1884 omsider tog sig an den kvinnliga simundervisningen — man hade vid den brydsamma tidpunkten 1869 förgäfves sökt förmå staden att öfvertaga fruntimmerssimskolan vid Kastellholmen — så fick härigenom den kvinnliga simkonsten ett starkt uppsving i vår hufvudstad. I Stockholms nya storartade simskola bakom Strömsborg, som 1884 öppnades, fann man halfva området upplåtet åt det kvinnliga könet. Vid de promotioner, som sedan årligen hållits där, har också de kvinnliga promovendernas antal allt mer vuxit och nästan uppnått samma höjd som de manligas. Förra sommaren promoverades sålunda 17 kvinnliga och 21 manliga magistrar. Den kvinnliga simundervisningen står numera på så säkra fötter i vår hufvudstad, att den åtminstone ej vidare torde behöfva frukta att gå under. Och härifrån har den äfven spridt sig till åtskilliga orter, om ock ej många, i landet.

Att den befinner sig på denna punkt, därför hafva vi emellertid till största delen att tacka Ossian Borgs energi och mod. Många hafva gått i hans fotspår, såväl kvinnor som män, om hvilka det skall blifva oss ett nöje att en annan gång få erinra Iduns läsarinnor; men det var dock Borg, som bröt den väg, på hvilken de andra sedan trängt fram och där vi nu ganska obehindradt kunna vandra. Heder alltså åt vår gamle förkämpe! Honnör, I svenska kvinnor, för minnet af gubben Borg, vår modige anförare på böljornas väg.

* * *

Men ej blott med ord böra vi prisa en så praktiskt verksam man som Ossian Borg.

Våren är nu inne. Den korta tid, vårt klimat tillåter oss njuta af badets och simkonstens nytta och behag, börjar om några veckor för att räcka några korta månader. Låtom oss då begagna den flyende sommaren att verka i Borgs anda!

Det finnes, tack vare denne mans och hans meningsfränders arbete, en liten stamtrupp af kvinnliga simmare och simvänner i vårt land. Men de bo spridda här och hvar, och den verksamhet, de ägna åt simkonstens främjande, blir därför ej mycket fruktbringande. Skulle ej då, fråga vi, mer kunna uträttas för den goda saken, om på hvarje ort de, som intressera sig för simkonstens utbredning särskildt bland den *kvinnliga* ungdomen, slöte sig tillsammans och bildade små lokalföreningar, dit man så småningom skulle söka draga alla tänkande och fördomsfria kvinnor och män i trakten?

Att s. k. simsällskap redan finnas på flere ställen i vårt land veta vi väl, äfvensom att den verksamhet, de utvecklat för simkonstens främjande på sin ort, är värd allt erkännande. Men de arbeta ej — tyckes oss — så mycket som behöfligt är för simkonstens utbredning just bland det kön, som mest behöfver en förbättrad fysisk uppfostran och ett understöd i sin kamp med fördomen.

De föreningar för kvinnlig simkonst, vi föreslå, skulle hafva till uppgift att anskaffa för simundervisningen lämplig lokal och lärarinna, utdela fribiljetter åt fattiga flickor, anordna uppvisningar och promotioner, gifva premier för framsteg i konsten m. m. Man skulle förmå familjerna på sommarställena — vi tänka här egentligen på stadsförhållandena — som ej kunde sända sina barn in till stadens simskola, att i stället låta en simlärarinna resa ut till dem vissa dagar. Blefve afståndet för långt, skulle för sommaren engageras ett fruntimmer såsom ett slags guvernant i simkonsten, hvilken bodde hos en af familjerna, men undervisade hela traktens ungdom. Anvisning på sådana lärarinnor kunde nog erhållas vid närmaste simskola för fruntimmer, åtminstone är så fallet i Stockholm. Saknas andra utvägar, skall Idun med nöje göra sig till mellanhand här på platsen. Beträffande lokaler för simundervisningen skulle föreningarna vidtala en och annan villaägare att bygga eller utvidga sitt badhus, så att det finge en för undervisningen tillräckligt rymlig och i öfrigt passande bassäng. Dit skulle nog från grannskapet komma så mycket ungdom, att kostnaden betalade sig.

Framför allt skulle dock dessa föreningar söka att genom lära och exempel förvärfva anseende och förtroende åt simskolorna, så att ingen mor behöfde af sanitära eller konventionella skäl tveka att sända dit sin dotter. Må på hvarje ort de tongifvande och sakkunnige — till de senare räkna vi särskildt våra läkare och lärare — gå i spetsen, tala för saken och framför allt sända sina egna döttrar till simskolan — denna skola, som i motsats till så många andra skänker sina lärjungar hälsa, glädtighet och fägring, tre härliga gåfvor, dem väl hvarje mor och far vill förvärfva åt sin unga dotter!

Ett oväntadt afslag.

Vi omnämnde i Iduns förra nummer, att damkomitén för den svenska kvinnans deltagande i Chicagoutställningen vändt sig till kgl. Svenska komitén för Världsutställningen i Chicago med en vördsam anhållan om ett anslag af 3,000 kr. och ett utrymme af 50 kv.-mtr. inom den svenska afdelningen vid utställningen i Chicago. Och vi uttryckte på samma gång den vissa förhoppning, man ansåg sig kunna hysa om bifall på den ingalunda obilliga framställningen.

Det otroliga har nu emellertid inträffat.

Såväl det ena som det andra har blifvit damkomitén förvägradt, emedan den Kongl. komitén »ej ansåge, att de genom damkomitén inlämnade anmälningarna kunde gifva berättigad anledning att anordna en särskild afdelning för arbeten utförda af kvinnor.» På grund häraf ser sig damkomitén nödsakad att underrätta de kvinnliga utställare, hvilka anmält sig till deltagande i nämnda utställning, att damkomitén ej vidare kan taga någon befattning med till den ingångna anmälningar. Skulle några af dessa kvinnliga utställare vara hågade att vända sig direkt till Kongl. komitén, äro deras anmälningssedlar att tillgå på Fredrika Bremer-förbundets, Malmtorgsgatan 5, byrå, men damkomitén kan ej åtaga sig något ansvar för sålunda exponerade arbeten.

Genom damkomiténs försorg kan således endast ett fåtal arbeten af *särdeles framstående* beskaffenhet blifva utställdt på galleriet i kvinnopalatset, hvarom anmälan redan skett. Insamlandet af de statistiska uppgifterna kommer att obehindradt fortgå efter den därför antagna planen.

Ur notisboken.

Dödens skörd. Stadsarkitekten i Göteborg Viktor von Gegerfelts maka, f. *Harriet Damm*, har aflidit i en ålder af 72 år. Den konstälskande och rikt begåfvade kvinnan sörjes närmast af make och två söner, den bekante målaren Wilhelm v. Gegerfelt och kemisten Harald v. Gegerfelt.

*

En kännbar förlust gör vår opera, då fru *Dina Edling*, den högt värderade sångerskan, med utgången af denna speltermin lämnar sin ordinarie verksamhet vid densamma. Med anledning af hennes afgång har hon fått sig beviljad en recettföreställning, då Mozarts »Figaros bröllop» kommer att gifvas. I denna opera har fru Edling ett af sina mest lyckade partier. Fru Edling ämnar nu jämte sina barn öfverflytta till sin make i Upsala, där denne har sin verksamhet.

*

Hyllad författarinna. En tacksägelseadress till den österrikiska friherrinnan Berta von Suttner — författarinna till den äfven på svenska öfversatta, mot krigsväsendet riktade, mycket berömda boken Ned med vapnen — förberedes för närvarande af ordföranden i Hammarkinds fredsförening, hr N. Månsson i Passdal, Östergötland. Omkring 1,000 namnunderskrifter äro redan samlade. Sannolikt kommer denna hyllning åt författarinnan att efterföljas af flere andra dylika fredsföreningar i landets öfriga delar.

Idun ämnar vid tillfälle meddela Berta von Suttners bild.

Teater och musik.

Kungl. operan uppförde i lördags för första gången den länge bebådade komiska operan »Skrifvarkungen» af Alb. Carré, musiken af A. Messager. Föreställningen, som gafs till förmån för k. hofkapellets pensionsinrättning, bevistades af en ganska talrik, eget nog dock ej fulltalig publik. Operan, som med mycken framgång gifvits i Paris och å flere andra operascener i utlandet, framkallade flerstädes ganska lifligt bifall och kommer nog, sedan de uppträdande blifvit litet varmare i kläderna, att ännu bättre slå an. Libretton innehåller visserligen åtskilliga osannolikheter, men är onekligen rolig och skickligt gjord. Beträffande musiken åter ligger kompositörens största förtjänst i den synnerligen präktiga, ofta rent af briljanta instrumentationen. Körerna äro likaledes ypperliga, och bland de många solonumren finnes nog ett och annat riktigt anslående, men i allmänhet tro vi, att det för de fleste är nödvändigt att höra operan åtminstone ett par gånger för att rätt kunna njuta af musiken. Af melodier, som mera varaktigt fästa sig i minnet, finnes väl egentligen ej mer än en, och det är den vackra pastourellen i andra akten. Utförandet var ganska bra; dock förekommo åtskilliga slitningar, hvilka vid ett förnyadt uppförande nog torde hafva försvunnit. Priset togs onekligen af fröken *Holmstrand* som Colette, skrifvarkungens hustru, och hr *Johanson* som hertigen. De fyllde båda förträffligt sina uppgifter i såväl spel som sång. I titelroll hade hr *Lundmark* fått ett parti, som ligger synnerligen väl för honom; också torde han efter ett par förnyade uppföranden hafva vuxit fullt in i detsamma. Fröken *Moritz* lämpade sig däremot ej rätt väl för drottningens parti. Bland de öfriga torde böra nämnas hr *Brag* med förträfflig maskering som kung Ludvig XII samt hrr *Sellergren, Strandberg* och *Henrikson*. Orkestern, som förtjänstfullt leddes af hr *Andreas Hallén*, hyllades särskildt efter den vackra introduktionen till tredje akten.

K. Dramatiska teatern. Den tyska teaterförfattarfirman Moser & Schönthan på Dramatiska teaterns scen — se där en af veckans nyheter! På vissa håll har man ondgjorts häröfver, förmenande, att »Krig i fred» väl kan försvara sig på exempelvis Södra teatern, men afgjordt är under vår främsta talscens värdighet. Må vara, att Berlinerfarsen i fråga ej är något dramatiskt geniverk, men den är dock ett både underhållande och harmlöst skämt, och vi kunna ej finna, hvarför icke denna genre, som omvexling med det gedignare skådespelet, någon gång skulle kunna få upptas på äfven Dramatiska teatern till en hvila för både skådespelare och publik. Ett faktum är i hvarje fall, att den sistnämnda med ljudligt gillande hälsat »Krig i fred» de gånger stycket nu gått öfver scenen.

Uppsättningen är också förtjänstfull och spelet lifligt och jämnt efter hela linien. Herr *Bæckströms* löjtnant Reif von Reiflingen är visserligen kanske en smula *för* frodig, men af dråplig komisk effekt. Fru *Rundberg* och fröknarne *Seelig* och *Svanström* bilda en trio, där skönhet och behag äro ymnigt representerade, och herr *Hillbergs* general är helt enkelt charmant. Herr *Gründer* var i denna posseram ypperligt på sin plats och tillochmed herr *Palme* visade sig kunna göra en komisk roll. Herr *Skånberg* var en mycket ståtlig förälskad löjtnant, alldeles som enkom skapad för uniformen.

Man skrattar mycket och applåderar mycket. Dramatiska teatern har ännu engång gjort ett lyckligt grepp, ägnadt att sauvera den lilla rest, som ännu återstår af spelsäsongen.

Idealerna.

Berättelse

af

C. O. Gumælius.

Belönad med hedersomnämnande vid Iduns stora pristäfling.

(Forts.)

»Han är liksom skapad för mig och jag liknar ju fullkomligt hans drömda ideal, sade Axel. Kvinnan i sin fullkomlighet... mannens jämlike i intelligens, hans stöd och kamrat på vägen till förädling... nej, han får icke vilseföras af några glänsande irrbloss. Jag skall nu kämpa för min kärlek lika ifrigt, som jag förut kämpade mot den... och segern skall denna gång blifva min.»

Då hon senare på aftonen träffade Siri, sade hon med sin forna, föraktligt öfverlägsna ton: »Hvarför störde du oss på det där sättet? Det var verkligen bra ogranlaga. Vi voro midt uppe i ett intressant samtal, men blefvo naturligtvis afbrutna af din sång, och så blef han förargad och gick sin väg. Välj tiden för dina öfningar litet bättre en annan gång.»

Siri såg på systern, frågande och med en skymt af tvifvel i ögat, men svarade ingenting.

Tiden gick. Axel var nästan dagligen inne i Storeby och stundom, ehuru ej så ofta som förr, kommo doktorn och notarien till bruket. Oskar Bäcks tillfrisknande gick ganska raskt. Såret i hufvudet började läkas, och Axel väntade med otålighet på, att gipsförbandet om armen skulle få aftagas, ty då hade han fått löfte att hämta ut vännen till Finnsboda, där han kunde få frisk luft och den noggrannaste skötsel.

För öfrigt tycktes allt stå på samma punkt som förut. Doktorn pratade och skämtade, under det han i all bekvämlighet gjorde sin kur för Elsa. Denna hade både bleknat och magrat en smula, och det muntra skrattet hördes ej så ofta som förr. Men det var endast vid närmare aktgifvande man kunde märka detta, ty hon var glad och verksam som vanligt och städse villig att gå allas önskningar till möte.

Af denna hennes hjälpsamhet begagnade sig i synnerhet Siri för att få hennes biträde vid pianot. Den unga artisten hade nämligen fått en riktig passion för musiken och lämnat målningen å sido. Staffliet stod öfverhöljdt i en vrå, och skizzböckerna stodo uppställda på bokhyllan. I stället ljöd pianot så mycket oftare till Annas stora förargelse, då hon störes i sina studier af »det eviga låtandet». Men Siri lät sig icke bekomma. Så snart Elsa hade någon stund ledig, skulle hon än ackompagnera, än spela à quatre mains, än till och med sjunga duetter, ty hon ägde en behaglig röst och var ganska musikalisk. Småningom började hon själf finna nöje häri efter att i början hafva gjort det för Siris skull. Det var till och med ej ovanligt, att hon rent af satte sig att öfva sig vid pianot uppe i Siris rum.

Hvad slutligen Malte beträffar, hade han, efter det besynnerliga samtalet med Anna den där eftermiddagen, ej kommit ut till bruket, utan att vara hämtad af Axel eller hafva doktorn till sällskap. Så snart Anna väntade, att han skulle komma, lämnade hon sitt rum och var den första, som hälsade honom, och aldrig hade hennes snille blixtrat klarare, hennes tankar varit djupare, hennes samtal lärdare än under denna tid, då hon medvetet och ifrigt kämpade för sin lycka. Malte kände äfven ibland den gamla hänförelsen låga upp och kunde i sådana ögonblick tänka sig, att han verkligen funnit sitt ideal, men så inträffade ett afbrott, som förde honom inom området för en annan dragningskraft, till en början omärklig, men sedan allt starkare. Kunde någon utomstående hafva läst i den hittils så stålsatte mannens hjärta, skulle han måhända hafva funnit, att »rodockan» kommit att där intaga ett otillbörligt stort rum.

Sådan var ställningen den dag då jägmästaren skulle inträffa på Finnsboda. Ett rum hade ordnats åt honom vid sidan af den så kallade trädgårdssalen, det rum, som låg intill verandan. På detta sätt kunde hans hvilstol lätt rullas ut till det öfriga sällskapet, hvilket om somrarne nästan kunde sägas bo på den svala verandan. Rummet var stort, högt och luftigt, och vänliga händer hade sökt göra det så angenämt som möjligt för den stackars invaliden. Ännu i denna stund voro de båda yngre systrarna sysselsatta där inne. Elsa staplade upp en hög örngottskuddar med bländhvita var i en soffa och lade där bredvid några filtar, så att han skulle finna en bekväm hvilobädd efter sin första resa. Siri ordnade blommor i ett par vaser.

Då Elsa fått det i ordning, ämnade hon lämna rummet, men Siri hejdade henne med orden: »Vänta ett ögonblick, Elsa. Jag måste tala några ord med dig, och här kunna vi vara ostörda.» Elsa såg först förvånad på systern och kastade sedan en blick på den gamla pendylen, som hängde öfver soffan. »Hvad menar du?» frågade hon, »jag måste tänka på middagen.»

»Jag skall ej uppehålla dig länge,» genmälde systern med ett för henne ovanligt allvar. »Jag önskade blott, att du just nu ville svara mig uppriktigt på en fråga. Det gäller både din och min lycka.»

Elsas nu för tiden något bleka kinder höljdes af en brännande rodnad, och med en åtbörd af förskräckelse afbröt hon: »Inte mer! Säg ingenting mer!»

»Du har redan besvarat min fråga,» sade Siri med ett svagt leende. »Jag anade det redan före utfärden och fick ju då en half bekräftelse därpå. Och godt var att så skedde, ty hvem vet, om det ej i annat fall kunnat blifva till den enas eller kanske bådas olycka. Nu var det blott en fantasi, som skingrats för mig och för resten,» tillade hon nu åter helt munter, »passar du mycket bättre till sjuksköterska än jag.»

»Men Siri...» svarade Elsa i en ton, som skulle låta förebrående och vredgad, men däri förlägenhet och ett omedvetet jubel stridde om herraväldet, »du menar inte... jag förstår ej... att du kan säga så.»

»Sesså, lilla syster,» sade Siri, »försök nu inte att förstöra, hvad vi hafva så bra. Vi förstå ju hvarandra, utan att behöfva tala därom.»

»Nej,» svarade Elsa med en hastigt påkommen ysterhet, »jag begriper ej ett ord af hvad du sagt.» Och med ännu en snabb omkastning slöt hon Siri varmt i sina armar, medan hon halfgråtande hviskade: »Kära älskade Siri,» och så kysste hon systern och var försvunnen.

Fram emot middagen ankom Axel med jägmästaren och doktorn, hvilken medföljt för att se efter den sjuke. Hela familjen hade samlats på trappan att mottaga dem, och känslor, växlande mellan likgiltig nyfikenhet och det ömmaste deltagande, afspeglade sig i deras ansikten, då den så nyss af hälsa och kraft strålande mannen, stapplande och nästan buren af vännerna, skred uppför trappstegen. Brukspatronen skyndade fram och ropade med liflig röst för att dölja sin rörelse: »Välkommen, min gosse! Det var fasligt hvad du ser eländig ut, men här ute brukar man aldrig vara sjuk, och jag hoppas, att du är så artig och är vid full vigör igen, då jakttiden börjar. Låt oss nu få in honom i sitt rum, så få de andra sedan komma på uppvaktning. Undan med er, kvinnfolk.»

Oskar Bäck låg utsträckt på sin soffa. Man hade enligt doktorns föreskrift lämnat honom ensam för att i lugn hvila ut. Det var en känsla af obeskrifligt välbehag han erfor, då han lät blicken sväfva omkring i det svala, behagliga rummet, där allt utvisade den vänliga omsorg, som nedlagts vid dess ordnande. Det föreföll honom som ett minne från forna, längesen flydda dagar, då han hade ett hem. Hur långt tillbaka tyckte han ej detta var! Tidigt föräldralös hade han sedan i hela sitt lif bott hos främlingar, hvilka i honom blott sågo så och så många kronor i månaden. Det var visserligen främlingar äfven här, men ändock kände han en fläkt af hemtrefnad. Hvilka sköna blommor! Hade kanske någon af flickorna satt in dem? Hur behagligt den friska luften strök in genom de höga fönsterna. Från sin plats kunde han se springvattnets spets glänsa i solen, och dess sakta plaskande hade en så lugnande verkan på hans genom plågorna och stadsbullret uppretade nerver. En behaglig domning bemäktigade sig hela hans varelse, och efter en stund sof han konvalescentens djupa, stärkande sömn.

(Forts.)

Innehållsförteckning.

Drottning Louise af Danmark. (Med porträtt.) — Studentska; poem af *Johan Nordling*. — Den barnlösa; af *K—a*. — Min herre och man; af *Thesi Bohrn*. — Från lidandets och barmhärtighetens värld; några Stockholmsbilder af *Cecilia Bååth-Holmberg*. — En rösträttsföreningssoaré; bref till Idun från London af *Anna Fleetwood-Derby*. — Iduns panoptikon; af *Renholm*. — När grosshandlaren förlofvade sig; novellett för Idun af *Elin Ameen*. (Forts.) — Kvinnlig simkonst; ett blad ur dess svenska historia af *H. H.* — Ett oväntadt afslag. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Idealerna; berättelse af *C. O. Gumælius*. Bel. med hedersomnämn. vid Iduns stora prist. (Forts.)

Belfrages Pensionat & Hôtel
Stockholm, Vasagatan 44 (nära Centralstation)
rekommenderar bättre resande sina fina, hemtrefliga rum från kr. 1: 50 till högre priser och beräknas, utom för ljus, intet extra. Fullt vivre lämnas till kr. 3: — pr dag, men kan äfven delvis inackordering och extra måltider erhållas. Hemtrefliga sällskapslif, angenämt sällskapslif, bästa tillfälle till språköfningar med utländingar. Gemensam salong, rök- och läsrum, matsal. Fullt oberoende som på öfriga 1:a kl. hotell. Riks- o. Allm. telef. 1:a kl. hotell. Vaktmästare möter utanför station. Egna ekipager. 2 spårvagnslinier.
Belfrages Pensionat & Hôtel, Stockholm.